

en udmærket Forgænger, jeg havde! Den højtærede Minister kender det gamle Ord: Man skal handle, som om man skulde leve evigt, og man skal samtidig for sit Eftermæles Skyld handle, som om man skulde dø i Morgen. Det er ikke nok, at Ministeren er beredt paa det sidste.

Der næst rejste den højtærede Minister Spørgsmaalet om Bankgarantien. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister og ogsaa med det ærede Medlem fra Kellerup (Leth Espensen) i deres Udtalelser om afdøde Vilhelm Lassen. Jeg tror, det er ganske forhykket, fordi en Mand er død, at ville unddrage ham fra Historiens Dom. Det umuliggør simpelt hen Historikernes Beskæftigelse, thi hvor mange Aar skal der hengaa, inden en Mands Gerning maa udleveres til offentlig Bedømmelse? At vi med Hensyn til Bankgarantien selvfølgelig alle have Ansvar, har den ærede Ordfører for Reformpartiet (P. T. Nielsen) ganske Ret i. Men vort Ansvar er noget forskelligt fra den tidligere Finansministers, thi han havde forinden bundet sig og skabt, hvad jeg vil kalde: en berettiget Forventning. Vi andre stod overfor Spørgsmaalet — ikke, om vi kunde anse Bankgarantien for en god Foranstaltning, men —, om vi vilde gaa med til at ødelægge og omstyrte den Forventning, som Finansministeren havde skabt efter sin Statsgældsdirektørs Raad. Jeg kan i øvrigt gøre den personlige Bemærkning, at jeg i min Gruppes Møde var imod denne Statsgaranti, men jeg bøjede mig der. Jeg vil tilstaa, at jeg nu er ked af, at jeg bøjede mig. Imidlertid havde jeg alligevel ikke kunnet forhindre Sagens Gennemførelse.

Men den Fejl, der er ved Statsgarantien, er ikke blot den, vi er medskyldige i, men det er tillige den, der ligger i Statsgarantiens hele Udvikling, dens Udvidelse til Laanekassen og diverse andre Banker, hvortil endvidere kommer Spørgsmaalet om, hvorledes Statens Andel i Garantien er bleven brugt under Afviklingen af Detailhandlerbankens Forhold. Den højtærede Minister kom ind paa, at Tabet for Statskassen formentlig vilde blive henimod 10 Mill. Kr. (*Finansministeren* [Brandes]: Det har jeg ikke sagt.) De mente, at alle 10 Mill. Kr. vilde gaa med. (*Finansministeren* [Brandes]: Nej, det har jeg ikke sagt.) Saa

beder jeg undskylde. Jeg vilde ellers kun sige, at hvis Tabet skulde blive saa stort for Laanekassens og Detailhandlerbankens Vedkommende, kan det kun blive det derved, at der er sket noget unfair. Det kan ikke ske, hvis der er handlet fuldt ud fair. Jeg vil derfor bede den højtærede Minister om at sætte sig ind i, hvilke Transaktioner der er sket siden 1. Januar 1908 mellem Detailhandlerbanken og Privatbanken, mellem Detailhandlerbanken og Laane- og Diskontobanken og eventuelt mellem Detailhandlerbanken og Centralbanken. Der vil nemlig Løsningen paa mange Gaader maaske være at finde.

Der er, som sagt, tre Spørgsmaal, der melde sig for den højtærede Finansminister. Jeg ønsker ikke Svar paa de Spørgsmaal straks —, og jeg mener, at den højtærede Minister heller ikke vil være i Stand til at svare straks —, for jeg ønsker just ikke, at han skal give mig, hvad Departementet giver ham, men hvad hans egen gode Forstand siger ham, og selv en god Forstand bruger som bekendt en Del Tid, inden den fatter Tingene til Bunds. Det ene Spørgsmaal er altsaa dette: Paa hvilken Maade vil Ministeren søge at faa det Deficit dækket, der vil komme i de følgende 3 Aar, 1909—12, og som bliver paa 60 Mill. Kr. eller mere? Ved Laan, og da ved hvilken Art Laan? Det andet Spørgsmaal er: Paa hvilken Maade vil Ministeren lægge Budgettet, for at det efter 1912 kan vise fuld Balance? Og det tredje Spørgsmaal er: Paa hvilken Maade vil Ministeren afvikle Forholdet til Bankkomiteen, saa at Staten kommer ud af Forholdet med det mindst mulige Tab, og Grundejerbanken atter bliver udleveret til sig selv, og saaledes at det Strafansvar, der bør hævdes, ikke frafalder? Som sagt, jeg ønsker ikke et Svar straks, og det er med fuldt Overlæg, jeg ikke ønsker det, thi af den højtærede Ministers Foredrag, som jeg ikke blot hørte, men som jeg har læst meget nøje igennem, fik jeg det samme Indtryk, som jeg ogsaa fik af afdøde Vilhelm Lassens Taler, at det var en hurtig opfattende og meget velbegavet Mand, der talte, en Mand, der hurtig havde faaet sine Meddelelser fra sit Departement, og som nu gengav dem paa en klar og smuk Maade. Men det var netop i Virkeligheden Ulyk-